

Η καλοσύνη στο καρουζέλ

Από την Χίλαρι Γουάτκινς Λέμον
(Βασισμένο σε αληθινή ιστορία)

Όταν ο Νταμιάν μπήκε στο πάρκο, άκουσε να παίζει χαρούμενη μουσική. Η γιαγιά του είπε σε αυτόν και στη μικρή του αδελφή, Αντέλ, να ιππεύσουν στο αγαπημένο του καρουζέλ. Είχε ένα διασκεδαστικό παιχνίδι με κρίκους. Ο Νταμιάν ήταν ενθουσιασμένος που θα έδειχνε

στην Αντέλ πώς να παίζει.

Σύντομα μπήκαν στην ουρά. Το καρουζέλ ήταν μεγάλο και πολύχρωμο, με πολλά σκαλιστά πόνυ. Χαμογελαστά παιδιά κάθονταν επάνω στα πόνυ και κουνούσαν το χέρι καθώς ίππευαν γύρω-γύρω.

«Αν διαλέξεις ένα ακριανό πόνυ, μπορείς να παίζεις το παιχνίδι με τον κρίκο!» Είπε ο Νταμιάν στην Αντέλ. «Βλέπεις τα ραβδιά που κρατούν τα παιδιά; Και βλέπεις τον άνδρα με τους κρίκους;»

Ο Νταμιάν έδειξε τον υπάλληλο. Στεκόταν κοντά στο καρουζέλ κρατώντας έναν κρίκο. Καθώς περνούσαν από το καρουζέλ, τα παιδιά προσπαθούσαν να περάσουν το ραβδί τους μέσα από τον κρίκο για να τον πιάσουν. Κάθε φορά που έπιαναν έναν κρίκο, ο υπάλληλος άπλωνε έναν καινούργιο.

Η Αντέλ χτύπησε τα χέρια της. «Θέλω να πιάσω όλους τους κρίκους!» είπε.

Στο τέλος έφθασαν στο μπροστινό μέρος της ουράς. Όμως είχε μείνει μόνο ένα άλογο επάνω στο καρουζέλ.

«Νταμιάν», είπε η Grand-mère [γιαγιά], «γιατί να μην αφήσουμε την Αντέλ να πάρει αυτή την τελευταία θέση, αφού δεν έχει

ιππεύσει ποτέ πριν; Μπορείς να ιππεύσεις στην επόμενη στροφή».

«Εντάξει» μουρμούρισε ο Νταμιάν. Παρακολούθησε τον υπάλληλο να βοηθά την Αντέλ επάνω στο γυαλιστερό καφέ πόνυ. Κατόπιν ο υπάλληλος έδωσε στην Αντέλ ένα ραβδί για να πιάσει κρίκους.

Η μουσική άρχισε και το καρουζέλ άρχισε να γυρίζει. Ο Νταμιάν παρακολουθούσε την Αντέλ από το πλάι με τη Grand-mère [γιαγιά]. Αλλά η Αντέλ κρατούσε το ραβδί προς τα πίσω! Αντί να κρατά το ραβδί από τη μεγάλη λαβή, το κρατούσε από το μακρύ, αδύνατο άκρο που χρησιμοποιείται για να πιάνουν τους κρίκους.

«Αντέλ, γύρισε το ραβδί σου!» φώναξε. Όμως η Αντέλ δεν φαινόταν να τον ακούει από τον θόρυβο. Όταν πέρασε τον κρίκο, το ραβδί της τον χτύπησε. Όμως η χειρολαβή ήταν πάρα πολύ μεγάλη για να χωρέσει μέσα στον κρίκο.

«Αντέλ, το ραβδί σου!» Ο Νταμιάν προσπάθησε ξανά. «Δεν θα μπορέσεις να πιάσεις κρίκους, αν το κρατάς έτσι!»

Αλλά η Αντέλ δεν τον άκουγε. Απλώς χαμογελούσε και γελούσε καθώς το καρουζέλ στριφογύριζε. Το ραβδί της χτυπούσε τον κρίκο ξανά και ξανά. Δεν έπιασε ούτε έναν.

Ο Νταμιάν αναστέναξε. Η Αντέλ χαράμιζε τη σειρά της! Αν εκείνος ήταν στο καρουζέλ, θα έπιανε όλους τους κρίκους.

Όταν τελείωσε η βόλτα, έτρεξε στην Αντέλ.

«Σου είπα πώς να κρατάς το ραβδί!» φώναξε. «Γιατί δεν με άκουσες; Τα έκανες όλα λάθος!»

Η Αντέλ δεν φώναξε στον Νταμιάν. Δεν έκλαψε. Απλώς στεκόταν εκεί και έδειχνε μικρή, μικρή, μικρή.

Η καρδιά του Νταμιάν χτυπούσε δυνατά και ένιωθε το πρόσωπό του να φλέγεται. Τον θύμωσε που παρακολουθούσε την Αντέλ να χάνει όλους αυτούς τους κρίκους! Όμως ήταν μόνο η πρώτη της φορά. Εκτός αυτού, φαινόταν ότι διασκεδάζε. Μέχρι τώρα.

Ο Νταμιάν αισθανόταν απαίσια. Ευχήθηκε να μην είχε φωνάξει στην Αντέλ.

«Συγγνώμη» είπε σιγά. «Δεν ήταν ευγενικό εκ μέρους μου».

Η Αντέλ σήκωσε τα μάτια.

«Τι θα έλεγες αν σου δώσω μερικές συμβουλές για να πιάνεις κρίκους;» είπε ο Νταμιάν. «Θα κάθομαι δίπλα σου στο καρουζέλ και θα σε βοηθώ».

Η Αντέλ έγνεψε κουνώντας το κεφάλι της.

Κατόπιν ο Νταμιάν στράφηκε στη Grand-mère [γιαγιά]. «Μπορούμε να έχουμε δύο εισιτήρια, ώστε η Αντέλ να μπορεί να δοκιμάσει ξανά;»

Η Grand-mère [γιαγιά] χαμογέλασε. «Φυσικά.» ● Αυτή η ιστορία έλαβε χώρα στη Γαλλία.

